

Arrest

nr. 320 089 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2024 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest met nummer 320 088 van 15 januari 2025.

1.2. Eveneens op 5 augustus 2024 werd aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : F.

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 13.01.2020 in Antwerpen. Het paspoort bevat geen visa noch in- en uitreisstempels, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld sedert wanneer betrokkene in België verblijft.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische grootvader. Betrokkenes eerste drie aanvragen gezinshereniging van 18.02.2020, 18.08.2020 en van 08.03.2021 werden geweigerd op respectievelijk 03.07.2020, 08.01.2021 en op 26.08.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 26.08.2021, werd op 28.01.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV 266 683/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene hierna nog vier keer (op 15.03.2020, 03.10.2022, op 25.08.2023 en op 28.05.2024) een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met haar grootvader. Deze aanvragen werden geweigerd op 29.07.2022, 28.03.2023, op 20.01.2024 en op 05.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar grootvader. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij sedert augustus 2021 tot op heden op onafgebroken wijze tewerkgesteld was in België en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar grootvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3

april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel
- Schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet

- Wat betreft het inreisverbod:

8.-

In casu werd aan verzoekster op een kennelijke onredelijke wijze een inreisverbod voor maar liefst de maximale duur van drie jaar opgelegd omdat er ten onrechte geen enkel termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster meerdere malen een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend met haar Belgische grootvader.

Verzoekster heeft inderdaad enkele aanvragen ingediend in functie van haar grootvader met Belgische nationaliteit.

Verwerende partij heeft onterecht een inreisverbod opgelegd aan verzoekster. Dat de wetgeving GEEN ENKELE beperking oplegt aan de aanvragen die verzoekster kan indienen.

Dat verwerende partij de door verzoekster voorgelegde stukken afwimpelt als zijnde geen bewijs om dan een inreisverbod voor de maximale duur die de wet voorziet op te leggen aan verzoekster, is derhalve kennelijk onredelijk.

9.-

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. Bovendien voorziet artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen.

Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder. Verzoekster heeft belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod. Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een

inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij terug toegelaten zal worden in het Rijk.

Aangezien uit de gedragingen van verzoekster eveneens blijkt dat zij helemaal geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en haar woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Uit de pogingen van verzoekende partij om haar jarenlange verblijf te kunnen regulariseren door zich aan te melden bij de Belgische overheid rechtvaardig op zich geen inreisverbod.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd omwille van de gebrekkige motivering en door verwerende partij geen diepgaand onderzoek werd verricht. Alsook geen rekening heeft willen houden met een aantal belangrijke elementen in het dossier.

10.-

- Wat betreft het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet opgelegd worden.

In de bestreden beslissing wordt er niet afdoende verduidelijkt waarom er gekozen werd voor een maximumtermijn van 3 jaar.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder een volwassen persoon is, geen minderjarige kinderen heeft of een medisch probleem heeft.

Deze gevallen specificeren alsnog niet de duur van het inreisverbod.

11.-

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet dan alleen maar te verwijzen naar de herhaaldelijke pogingen van verzoekster om haar verblijf te regulariseren.

Aangezien de redenen van de termijn van 3 jaar op te leggen niet omschreven wordt in de bestreden beslissing wordt hierdoor de motiveringsplicht geschonden.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster een maximale termijn van 3 jaar op te geven.

Alsook is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken.

De herhaaldelijke pogingen van verzoekster om haar verblijf in functie van haar grootvader te regulariseren, is de duur het opgelegde inreisverbod in de bestreden niet volstrekt proportioneel.

Meer nog, de motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

M.a.w., indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij ten onrechte wordt opgelegd.

12.-

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ...”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bij herhaling waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet. Verzoekster is uiteraard verbouwereerd doordat het inreisverbod dan ook als een totale verrassing kwam. Minstens rustte op de verwerende partij de verplichting, voor zover zij overwoog een inreisverbod op te leggen lastens verzoekster, verzoekende partij hiervan in te lichten en haar te horen of de mogelijkheid te geven om diens specifieke situaties toe te lichten, teneinde na te gaan of er zich überhaupt een inreisverbod opdringt

In casu blijkt dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor maar liefst de maximale duur van 3 jaar zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden, en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en haar familie.

Dat de stukken in het dossier degelijk aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is met de referentiepersoon.

Met deze specifieke geval wordt helemaal geen rekening gehouden door verwerende partij.

13.-

Iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger met specifieke omstandigheden te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoekster verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Arrest d.d. 14 september 2017, nr. 239.094 van de Raad van State stelt dat wanneer er niet aan een terugkeerverplichting wordt gehouden dit geen motivering vormt om een maximum termijn van 3 jaar te rechtvaardigen.

Verzoekster verwijst alsook naar de rechtspraak van de RvV, ook naar arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001)."

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht.

-Aangaande het misbruik van de procedure artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

14.-

Volgens verwerende partij misbruikt verzoekende partij artikel 40 ter van de vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dewelke tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet zou ingaan.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht het volgende:

"Betrokkene misbruikt de procedure van art 40 e.v. van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van Immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

De duur van het inreisverbod is op decisieve manier gesteund op een kennelijk onredelijk motief, zijnde het misbruik. Deze motivering is kennelijk onredelijk. Nergens in de vreemdelingenwet wordt er een beperking

gesteld om een gezinsaanvraag in te dienen en heeft verzoekster bovendien steeds nieuwe documenten ingediend in functie van haar grootvader.

De insinuatie dat verzoekster op een ander manier een verblijfsrechtelijk voordeel wil bekomen is in rechte en in feite niet gegrond en schendt de motiveringsplicht."

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster betoogt dat ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast te stellen dat verzoekster zich hiermee in wezen richt tegen een motief in het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2024, dat gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod. Hiertegen heeft verzoekster een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring ingediend dat werd verworpen bij arrest met nr. 320 088 van 15 januari 2025.

Verzoekster betwist dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en betoogt dat zij nooit een crimineel verleden heeft gehad en haar woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt. In dit verband moet echter wordt vastgesteld dat deze kritiek uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu deze als dusdanig nergens steunt op de vaststelling dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde. De voormelde kritiek van verzoekster is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekster voert aan dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd en dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar en haar familie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn van drie jaar heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt een uitdrukkelijke motivering gegeven waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, namelijk omdat verzoekster door zeven aanvragen gezinshereniging na elkaar in te dienen ernstig misbruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Eveneens wordt gemotiveerd dat het dossier geen elementen bevat die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar grootvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk motiveert waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar werd vastgesteld en ingaat op de specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert. Verzoekster betoogt dat nergens in een vreemdelingenwet een beperking wordt gesteld om een gezinsaanvraag in te dienen en dat zij steeds nieuwe documenten heeft ingediend in functie van haar grootvader. Met haar betoog toont zij echter niet aan dat het oordeel dat zij de procedure gezinshereniging misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Verzoekster verwijst nog naar een aantal arresten van de Raad van State. Zij laat echter na toe te lichten op welke manier de feiten van deze arresten gelijkaardig zijn aan die van het onderhavig dossier.

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“- Schending artikel 8 EVRM

15.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

In casu werd door verwerende partij geen belangenafweging verricht. In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een inreisverbod neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

16.-

Dat verzoekster namelijk inreisverbod ontvangt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, ondanks het feit dat zij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger.

Uit het inreisverbod kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij een gebrekkig individueel en grondig onderzoek heeft gevoerd i.v.m. het privéleven van verzoekster en zijn familie.

Verwerende partij houdt geen rekening met het duurzame verblijf van verzoekster in België samen met de referentiepersoon en zijn afhankelijkheidsrelatie. Bovenstaande elementen blijken uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken bij de aanvraag.

Dat het opleggen van het inreisverbod voor de maximale duur zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is en een schending impliceert van artikel 8 van het EVRM.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het inreisverbod vernietigd te worden. Dat dit middel derhalve gegrond is.”

3.4. Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) verplicht was.

De Raad merkt op dat verzoekster nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat haar aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). In casu diende verzoekster zich er bewust van te zijn dat haar privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoeksters gezinsleven:

“Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar grootvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

*Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige*

broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

Verzoekster beperkt zich tot een loutere herhaling dat zij duurzaam in België verblijft samen met de referentiepersoon en gaat verder niet concreet in op bovenstaande motivering. De verwijdering van een vreemdeling die wist dat hij zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, kan slechts in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en 114). Verzoekster toont *in casu* geen uitzonderlijke omstandigheden aan die een schending van haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate verzoekster zich beroept op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering. *In casu* ligt een inreisverbod voor. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*", terwijl overeenkomstig artikel 1, 8°, van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als "*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*". Dit onderdeel van verzoeksters betoog kan dan ook niet worden weerhouden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.5. Verzoekster voert een derde middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"DERDE MIDDEL

-Schending van de hoorplicht

17.-

Het beginsel van de hoorplicht wordt omschreven als het beginsel dat het bestuur geen ernstige maatregel kan treffen van die aard de belangen van de betrokkene ernstig kunnen aantasten zonder dat de persoon in kwestie de gelegenheid krijgt om haar standpunt op een nuttige wijze te doen laten kennen (zie R.v.St., Rossenbacker, nr. 31.091, 18 oktober 1988; R.v.St., Braem, nr. 65.968, 21 april 1997; R.v.St., Lambrecht, nr. 69.160, 27 oktober 1997; R.v.St., Bruurs, nr. 69.903, 1 december 1997; R.v.St., Aliaj, nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., Vervisch, nr. 104.278, 4 maart 2002; R.v.St., VZW Dierenkliniek Mechelen, nr. 118.957, 5 mei 2003).

In casu werd verzoekster op geen enkel moment gehoord en heeft verwerende partij onmiddellijk zonder een degelijk onderzoek een inreisverbod opgelegd.

Dat het niet of onzorgvuldig uitvoeren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing, voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In casu werd de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden door verwerende partij. Dat verwerende partij gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoekster behoorlijk mondeling te verhoren.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.6. Verzoekster voert een schending van de hoorplicht aan.

Een schending van het recht om gehoord te worden kan pas aanleiding geven tot nietigverklaring wanneer de verzoekster elementen aanbrengt die zij had kunnen aanvoeren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen dergelijke elementen aan.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT